

ΝΑ ΚΑΜΑΡΩΝΟΥΜΕ

για τις μεγάλες τιμές που κάνει σήμερα το παρ- φανο Έγγλέζικο Έθνος στο Βασιλιά μας. Νά κα- μαρώνουμε, και πολύ μάλιστα. Μά να συλλογιστού- με και κάτι άλλο. Νά συλλογιστούμε πώς ήταν πηγή ο Φερδινάνδος στη Γαλλία έγινε κάποια κου- βέντα στα έπίσημα δείπνα και σε κάθε έπίσημη ύποδοχή και για τον «άνδρειο» Βουργάρικο λαό και Φραντζέζικα λαρόγρια, έπίσημα πάντα, ζητωκραυ- γάσανε για την πρόδδο του και για το μέλλον του.

Νά τά συλλογιστούμε αυτά και, χωρίς να λιγο- στέφουμε τη χαρά μας για την ύποδοχή του Βασι- λιζ μας στην Άγγλία, να κοιτάζουμε να γίνουμε μια μέρα και μεεις άξιοι να τιμωμάστε πλάι στο Βασιλιά μας, καθώς τιμηθήκανε οι Βουργάροι πλάι στον Ήγεμόνα τους.

ΑΝΤΙ

να λυθεί, περισσότερο υπερδέεται το ζήτημα της έδρας της Γενικής Παθολογίας. Η Γιατρική Σχολή εκλέξε καθηγητή το Λιβιερατο, μά το Ύπουργείο δυσκολεύεται να παραδεχτεί την έκλογή, όχι γιατί ο Λιβιερατος δεν έχει τά προσόντα, μά γιατί — κ' έδω είναι ο κόμπος — κ' οι άλλοι υποψήφιοι έχουν τά προσόντα τους.

Νά λ. χ. ο Σακόραφος έχει την ύποστήριξη του ύπουργού Μπουντορη, που ζυγιάζει αυτή με δέκα τόμους πρωτότυπα συγγράμματα. Ο Άσιμης έχει την ύποστήριξη του ύπουργού Ντεληγιάννη— άλλο σύγραμμα αυτό στεφανωμένο κι από τη Γαλλική Άκαδημία. Ο Τριανταφυλλάκος, άδερφό ποΰκανε δυο τρεις φορές ύπουργός κ' είναι και φίλος στενός του Ζαίμη—σύγραμμα κι αυτό, να πούμε, πούχει την έπιστημονική άξία του.

Έχει τέτια συγγράμματα ο Λιβιερατος; Άν έχει, θα γίνει καθηγητής και μή τότε νοιάζει. Ά δεν έχει, άς καθίσει στη Γέουνα κι άς φασκελώνει νύ- χτα μέρα χειροπόδαρα το Έθνικό μας Πανεπιστήμιο.

Η ΡΟΥΣΣΙΚΗ

ιδέα βάρθηκε και με αίμα Ρωμαιο. Καθώς μάς γράφουν, ένας δικός μας, ο Κωσταντινίδης, φοιτητής στο Πανεπιστήμιο του Χάρκοβου, ντουφεκίστηκε από τους Κοζάκους γιατί είχε κι αυτός άνακατευτεί με τους έπαναστάτες. Μά κι ο συνεργάτης μας Μιχα-

λης Λυκιαρδόπουλος λίγο άκόμα και θά πήγαινε νάνταμώσει τον άμοιρο Κωσταντινίδη, άλλα πρό- φτασε και γλύτωσε με μια δυο Κοζάκικες κνουτιές και με μια σπαθιά Ρούσσου άστφυλάκα.

Εσσηκλώνουμε από το γράμμα του λίγες άράδες άκριτά έκφραστικές. «Σας γράφω δυο λόγια με δυ- σκολία γιατί κ' έγω έχωσα το αίμα μου αυτές τις μέρες για τη Ρούσσιχη Ίδέα. Στις 16 του Σεπτέ- βρη κεί που πενούσα στις 5 192—6 το βράδι με την άμαξά από ένα δρόμο της Μόσκα, χωρίς να πει- ράξω κανένα, οηχητήκανε κατά πάνω μου δυο καθυ- λάρηδες Κοζάκοι, που στεκόντουσαν καταμεσις στο δρόμο, με κατεβάσανε από τ' άμαξί και με άρχι- νήσανε στις κνουτιές. Στην ώρα πάνω φτάνει τρέ- χοντας κ' ένας Ρούσσο άστφυλάκας και μου τρα- βάζει μια σπαθιά στο νάμο. Καλά που φορούσα χον- τρό πανωφόρι και πρόφταξα να σηκώσω το γιακά μου με την πρώτη κνουτιά, άλλιώτικα θά πήγαινα κ' έγω με τις τόσες χιλιάδες που πνε κάθε μέρα».

Ο φίλος μας Λυκιαρδόπουλος μάς τάζει πώς θα περιγράψει στο «Νουμά» τις φοβερές αυτές ήμέρες της Ρουσίας, σά γιάνει το χέρι του.

Ο Α ΣΗΚΩΘΕΙ

μια μέρα, λέει, κ' έδω ο Λαός, σά στη Ρουσία σή- μερα, για να πάρει τις Συνταγματικές έλευθερίες που του κλέψανε. Και το λέει αυτό ο κ. Στ. Δρα- γούμης, μόνο και μόνο γιατί η Βουλή δεν ένοιξε την πρώτη του Νοέβρη, που διατάζει το Σύνταγμα, μά θάνοιξει δέκα είκοσι μέρες άργότερα.

Το Σύνταγμα λοιπόν τσαλαπατιέται — σά να- τανε η πρώτη φορά που το παθαίνει το έρμηο! — και πρέπει νάδράζουμε στα χέρια τά ντουφεκία. Καλέ, δέ βαριόσαστε! Λόγια, λόγια, λόγια, που λέει κι ο Χάμλετ, και με τά λόγια δέ βάζουνται τ' αυγά.

Μια φορά ο Θεόκριτος σιμώνοντας κάποιο δα- σκαλο, που δέ διάβαζε σωστά, του είπει:

- Γιατί δέ διδάχρεις και γεωμετρία;
- Μά δεν ξέρω, άπάντησεν ο δάσκαλος.
- Και τί έχει να κληρ; άφού μήπως τάχα ξέ- ρης και να διαβαζής;

ΓΡΑΜΜΑΤΑ ΞΕΝΙΤΕΜΕΝΟΥ

Γ.

Σε σόκλη, 30-10-05

Άγαπητέ μου Γιάννη,

Και πρό να μου το γράψης το μάντευα πώς ήθε- λες να μάθης που πήγα και τί είδα εκεί που πήγα. Και τώρα που γράφεις και με ρωτάς, μόλις τομω να σου προσφέρω τη λυγη και άνοοια αυτή μου Ό- δύσεια, που όχι «άνθρώπων άστυ», μά μήτε χω- ριο δέν έχει να σου δείξη, άφού από ένα και μο- ναχό χωριό πέρασα, μά είτανε νύχτα, και πηγαίνον- τας και γυρίζοντας, ώστε μήτ' αυδο δέν το καλοείδα. Ίαια στο νησί μου τραβήξα, τραπώθηκα στην ξεο- χή τώνε δικω μου, και εκεί έμεινα ως τέλος. Είχα σκοπό να πάρω μερικά χωριά και να τά— να τά φάω και να τά πιω. Μά Αύγουστος μήνας, έβραζε ο κόσμος από την κάφα. Κυλομάθισα λοιπό στ' άγα- πημένο μου τάκοργάκι, και σά δέν είχα κουβέντες με τους δικούς μου. ή σά δέν έμεινα άρεση να δε- κατίσω τίποτε διαλεχτά κλήματα ή ξεχωρισμένες συ- κίες, έβγαυα με τη βάρκα και ψήφουνα. Ψήφουνα, είπα; Δέ βαριόσαι! Ρωμοσύνη σωστή κ' εκεί πέρα. Ρουθούμ ψαριού δέν άφηκε ο δυναμίτης. Τραγική έρημιά, ως και μες στου πελάγου τά βάθια! Έτσι, φίλε μου, κι ο άλλος ο δυναμίτης— το τυχοδιωχικό το πάθος του Ρωμιού, —ρημάζει όλόνενι τον τύπο, άφού δά κι από νησιά πω άτόμερα μισεύουν και φεύγοντε με τις καρδιές για κινουόγιους κόσμους τά πω γερά και τά πω χροιαζούμενα παληαρία τους. Με τά μάτια μου τις είδα τις καρδιές. Όρί- στε Όδύσειες, φίλε μου, και με Σειρήνες πολί πω φοβεριότερες από τις παλιές.

Μά άς άρχίσω από την άρχή. Σά βγήκα από το βατόρι, νύχτα καθώς σου είπα, έτυχε να γίνεται στο χωριό γάμος συγγενικός. Ίαια στο γάμο λοιπόν. Καινούρια πράματα, καινούριες συνήθειες. Τά παλιά δέν είτανε. Ένα όμως παρατήρησα που είναι και πα- λιο και καινούριο, που είταν, είναι και θάναί πάντα. Την όμορφιά και την ξυπνάδα των κορισιών που παραστέκονταν εκεί τραγέρω στη νύφη. Άξαδέρφες μου κι άνηπιές καθώς είταν, τις φίλησα όλες. Η κα- θεμιά τους, ένα ποιήρι γερό. Τις φίλησα, και τους

- Όχι δά! Έσύ γύμαζες τά σκυλιά;
- Μά ναί, όπως σου τά λέω. Μια μέρα μόνο έπεσ' από τ'άλογο, το ζώο πληρώθηκε και κόντεψα κ' έγω να γένω τρίμαχα. Τότες, για τιμωρία με βάλανε σ' ενός τσαγγάρη.
- Για μαθητή; Μά θά είσουνα πια μάγιστρος.
- Είμουνα είκοσιπέντε χρονών, θαρρώ.
- Και πότ' έμαθες τη μαγερική;
- Αυτό δέ μαθαίνεται. Όλες οι γυναίκες την ξέρουνε μόνες τους, άποκρίθηκε ο Σούτσος σηκώνον- τας ψηλά το κίτρινομένο και καταζαρωμένο κε- φαλι του.
- Καψο-Κοσμιά! Και τί δέν είδες στη ζωή σου! Και τί κάνεις τώρα, άφού δέν είναι ψάρια στο ποτάμι;
- Δεν έχω, πατεράκη μου, κανένα παράπονο. Ο Άντριάς Πουπύρος, ένας γέροντας σάν κ' έμέ βρήκε δουλειά στη φάμπρικα του χαρτιού...
- Είσαι παντρεμένος;
- Όχι, ποτές δέν παντρεύτηκα. Η Τατσιάνα Βασιλέβνα δέν το ήθελε. Όντας κανέναν της ζη- τούσε την άδεια να παντρευτή, άποκρίνονταν: «Ο Θεός με φύλαξε κ' έμεινα κορίτσι, έγω. Τι ιδέα τους κατεβαίνει αυτόνώνε και δέ θέλουνε να κά- μουμε σάν κ' έμέ!»

- Όχνης μιστό, λογικώ;
- Όχι, πατερούλη μου, μου δίνουνε μονάχα μια μπουκιά φαί, όλο όλο... Μά δέν έχω παράπονο. Κείνη τη στιγμή ο Γερμουλάς γύρισε.
- Έτοιμο το πριάρι, κάνει άπότομα και σύ, πρόσσεσε μιλώντας στο γέροντα, άει να πάρης μια φουρκάτα.
- Σ' όλην αυτή την κουβέντα ο Βλαδίμηρος δέν έπαψε να κοιτάζη με ψυχωπιά το Σούτσος.
- Τι βλάκας! μου λέει καθώς με πλησίασε.
- Ό,τι μάς λέει δέν είν' άλήθεια. Πώς μπορεί ένας τέτοιος χωριάτης να είταν μια φορά νθορόβης; Τι καυχησιάρης! Δεν είναι άξιος της καλοσύνης που του δείξατε.
- Άφού άφήκαμε τά σκυλιά στον άμαξά, που τ'άκλεισε μέσα σε μιάν έζμπα (καλύδα), μπήκαμε μέσα στο πριάρι. Είμαστε λιγάκι στενωχωρημένοι, μά στο κυνήγι δέν μπορεί ν' άπαιτη κανείς και πολλά κόμμοδα. Ο Σούτσος πίσω-πίσω έσπρωγνε το πριάρι, έγω είμουνα καθισμένος στο μέσο, σε μια σανίδα, πλάι με το Βλαδίμηρο και στην πλώρη στέκονταν ο Γερμουλάς.
- Δέν είχαμε άλαργέψει πολύ από την όχτη και το νερό μάς πήγαινε ως στα στραγάλια. Ο Γερ- μουλάς δέν πέτυχε στη ναυτική πινακηνή, που έκαι-

με. Μά ο καιρός είτανε όμορφος και η δεξαμενή γαλήνια κι έτσι δέν το πολυπροσέξαμε. Είχε πει την άλήθεια ο Σούτσος. Καθε φορά που σήκωνε πάνω τη μακριά του φουρκάτα, οι πρά- σινες πλεξίδες που την περιτύλιγαν μάς δείχνανε πώς το βυθό της δεξαμενής είτανε στρωμένο με κάθε λογής χορτάρια. Τά κλώνια από τά νούφαρα και τά νεροκρίνα μάς μπόδιζαν να προχωρέσουμε, πλι- κοντας πλατυά-πλατυά πλεγματικά όλόγυρά μας. Έπιτέλους όμως φτάσαμε στα νησάκια και το κυ- νήγι άρχήνησε. Ένας γενικός πανικός έπιασε όλες τις πάπιες. Καθώς φανήκαμε, έτσι άπότομα πεταζανε όλες μαζί με ταραχή μεγάλη. Σε κάθε τουφεκιά έπιφτε κι από μια. Όσα πουλιά πιτυχίναμε, καθώς τ'έβρισκα το βόλι, σταματούσανε ξακονικά, έκαναν ένα στροφονύ- ρισμα στον άέρα και ξαναπέφτανε μέσα στο νερό. Χάσαμε πολύ κυνήγι, γιατί πολλά από δαύτα βου- τούσαν στη δεξαμενή ως τον πάτο και τά χνάμε. Άλλα ξεψυχούσαν μέσα στις καλάμιές, που και το καλύτερο μάτι κυνηγού δέ θάν τ'έβρισκα. Όσοσο μόλ' αυτά το κυνήγι μας είταν όμορφο και για λίγες ώρες το πριάρι γέμισε από άγριοπάπ- πίες.